

Arrest

nr. 190 033 van 25 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 februari 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekster op 2 maart 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 april 2017 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 maart 2013 dient de verzoekster, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van “*houder van toereikende bestaansmiddelen*”. Op 4 oktober 2013 wordt zij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.2. Op 3 december 2015 wordt de verzoekster van ambtswege afgevoerd.

1.3. Op 24 november 2016 dient de verzoekster een aanvraag tot herinschrijving in. Met een schrijven van 8 december 2016 wordt aan de burgemeester van Turnhout meegedeeld dat de verzoekster

opnieuw in het bezit dient te worden gesteld van een E-kaart voor dezelfde geldigheidsduur als de voorgaande E-kaart en dat zij daarmee de inschrijving in het vreemdelingenregister behoudt. Er wordt tevens gevraagd om de verzoekster uit te nodigen om nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende de huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar zij heden over beschikt. Dit schrijven wordt op 15 december 2016 aan de verzoekster ter kennis gebracht.

Hierop dient de verzoekster de volgende stukken in:

- een uitzendovereenkomst fase C (onbepaalde tijd);
- een verklaring van lidmaatschap bij de ziekteverzekering;
- loonfiches van juni, juli, augustus, september, oktober, november en december 2016.

1.4. Op 24 februari 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster op 2 maart 2017 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 14.03.2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Zij werd op 04.10.2013 in het bezit gesteld van een E-kaart.

In het kader van een aanvraag tot her inschrijving na een ambtelijke schrapping, werd overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 betrokkene verzocht nieuwe informatie te verstrekken betreffende haar huidige activiteiten, of bij gebrek daaraan, bestaansmiddelen. In de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 15.12.2016 en legde vervolgens volgende documenten voor: uitzendovereenkomst onbepaalde duur fase C, loonfiches van juni, juli, augustus, september, oktober, november en december 2016 en een ziekteverzekering.

Overeenkomstig art.40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 dient een beschikker van voldoende bestaansmiddelen aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten laste zijn.

Wanneer we het dossier ten gronde onderzoeken, stellen we vast dat betrokkene haar bestaansmiddelen verwerft uit een economische activiteit als werknemer in Nederland. Zij legt hiervan een arbeidsovereenkomst en loonfiches voor. Het gemiddelde maandloon van betrokkene blijkt echter niet voldoende te zijn om in haar bestaansmiddelen te voorzien. Wanneer we een gemiddeld maandloon berekenen over de bewezen periode (van juni 2015 tot en met december 2016), dienen we vast te stellen dat dit bedrag ontoereikend is om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Het bedrag van het gemiddeld maandloon ligt immers onder het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Ongeacht de persoonlijke uitgaven, is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend het strikte minimum. Het gemiddeld inkomen van betrokkene ligt onder dat bedrag. Er werden verder geen bewijzen geleverd van eventuele andere (aanvullende) inkomsten. We kunnen bijgevolg dan ook enkel rekening houden met het bewezen inkomen van betrokkene. Wanneer we de persoonlijke situatie en de bewezen gezinsinkomsten in rekening nemen, dienen we dus vast te stellen dat de inkomsten, zoals hierboven reeds vermeld, niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Betrokkene voldoet dus niet langer aan de voorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art.40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze beëindiging van het verblijfsrecht. Bij deze beslissing wordt rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art.42bis, §1, 3° van de wet van 15.12.1980. Zo is de duur van het verblijf van betrokkene niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.

*Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen bekomen op 04.10.2013 en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40, § 4, eerste lid, 2°, 42bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het "algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigering)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tót een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Artikel 42bis Vw. luidt:

(...)

1. De inkomsten van verzoekster (stuk 4-5) zijn thans ongeveer evenveel als haar inkomsten in 2013 (stuk 6).

Indien de inkomsten onvoldoende zouden zijn had zij nooit een verblijfsrecht mogen krijgen van verwerende partij. Omdat het wel als voldoende werd beschouwd heeft verzoekster een E-kaart gekregen.

2. Verzoekster woont al 4 jaar in het Rijk. Nog nooit is zij ten laste gevallen van de sociale zekerheid! Het is dan ook een raadsel voor verzoekster waarom verwerende partij meent dat zij een onredelijke belasting vormt of kan vormen voor het sociale bijstandstelsel.

3. Er is geen rekening gehouden met de inkomsten van haar feitelijke partner, de heer M. S. (...). De heer S. (...) heeft een F-kaart bekomen via zijn relatie met verzoekster. Tot op heden wonen ze samen.

De heer S. (...) is zelfstandige en beschikt eveneens over een inkomen (stuk 7-8-9). Conform de rechtspraak van de RVV dient ook rekening gehouden te worden met de inkomsten van de partner (stuk 3)."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het materieel motiveringsbeginsel ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- artikelen 40, §4 en 42bis van de Vreemdelingenwet.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing op niet-afdoende wijze zou zijn gemotiveerd, alsook dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn genomen. De verzoekende partij voert aan dat haar actuele inkomsten ongeveer gelijk zijn aan de inkomsten in 2013.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"(...)

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij op 04.10.2013 in het bezit werd gesteld van een E-kaart, dit in haar hoedanigheid als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, in de zin van artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet.

Op 03.12.2015 werd de verzoekende partij evenwel ambtshalve geschrapt, waarna zij in het kader van haar aanvraag tot herinschrijving, geheel in overeenstemming met artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet werd uitgenodigd om nieuwe informatie te verstrekken betreffende haar huidige activiteiten en/of bestaansmiddelen.

Artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

Verweerder laat gelden dat de motieven van de bestreden beslissing, dewelke steun vinden in de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze is nagegaan of het gemiddelde maandloon van de verzoekende partij voldoende is om in haar levensonderhoud te voorzien.

Geheel terecht heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging overwogen dat enkel rekening kan worden gehouden met de bewezen inkomsten van de verzoekende partij, dewelke gemiddeld slechts 408,28 EUR bedragen.

Het loutere feit dat het huidige inkomen van de verzoekende partij in sommige maanden ongeveer gelijk is als haar inkomsten uit 2013, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het gemiddelde van de voorgelegde loonfiches voor de maanden juni 2016 tot en met november 2016 niet voldoende is om te voorkomen dat de verzoekende partij ten laste zou komen van het sociaal bijstandsstelsel van het Rijk.

Terwijl de verzoekende partij hoe dan ook geen belang heeft bij haar kritiek, daar waar zij voorhoudt dat zij nooit een verblijfsrecht had mogen krijgen, indien de inkomsten onvoldoende zijn. De verzoekende partij kan het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uiteraard niet ten kwade duiden dat zij gebeurlijk ten onrechte een verblijfsrecht heeft verworven.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de gegeven omstandigheden allerm minst kennelijk onredelijk heeft besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

In zoverre de verzoekende partij nog aanvoert dat zij reeds vier jaar in het Rijk verblijft, merkt verweerder op dat uit de motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging -geheel in overeenstemming met het laatste lid van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet- rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing maakt dienaangaande melding van de volgende elementen:

- geen relevante documenten voorgelegd met betrekking tot de humanitaire situatie ;
- de duur van het verblijf is niet van aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen ;
- de leeftijd, gezondheidstoestand, de gezinssituatie en de economische situatie, de culturele en sociale integratie zijn evenmin en belemmering om een gevolg te geven aan de bestreden beslissing ;
- ...

Er kan aldus niet dienstig worden betwist dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening is gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij.

De verzoekende partij voert nog aan dat ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden met de bestaansmiddelen van haar partner, doch dienaangaande benadrukt verweerder dat de verzoekende partij op 04.10.2013 verblijfsrecht verwierf als beschikker over voldoende bestaansmiddelen en niet op basis van gezinshereniging met een familielid.

Gelet op het feit dat werd vastgesteld dat de huidige inkomsten van de verzoekende partij niet-afdoende zijn om in haar bestaan te voorzien, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht vastgesteld dat de verzoekende partij niet meer beantwoordt aan de door artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert de verzoekster een theoretisch betoog over het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het "algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht", doch laat zij na in haar verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42bis, § 1, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoekster omdat zij niet langer voldoet aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet bedoelde verblijfsvoorwaarden, waarbij wordt toegelicht dat haar gemiddelde maandloon, dat onder het bedrag van het leefloon ligt, niet voldoende blijkt te zijn om in haar bestaansmiddelen te voorzien en ontoereikend is om te voorkomen dat zij ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat er verder geen bewijzen werden geleverd van eventuele andere (aanvullende) inkomsten. Voorts wordt in deze beslissing overwogen dat "het redelijk (is) te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze beëindiging van het verblijfsrecht", nu "de duur van het verblijf van betrokkene niet van die aard (is) om de bindingen met het land van herkomst te verliezen" en "(u)it het administratief dossier (...) evenmin (blijkt) dat haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing". Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster "in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen bekomen op 04.10.2013 en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond".

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40, § 4, eerste lid, 2°, en 42bis, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt,”

Te dezen laat de verzoekster gelden dat haar inkomsten thans ongeveer evenveel zijn als haar inkomsten in 2013. Zij meent dat haar inkomsten toen wel als voldoende werden beschouwd en dat zij daarom een E-kaart heeft gekregen. Er wordt evenwel op gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij wat betreft haar inkomsten van 2016 slechts loonfiches heeft neergelegd die betrekking hebben op de periodes van 20 juni 2016 tot en met 4 september 2016, van 30 september 2016 tot en met 2 oktober 2016 en van 21 november 2016 tot en met 18 december 2016.

De verzoekster betwist niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van de door haar voorgelegde loonfiches op correcte wijze heeft vastgesteld dat *“(h)et bedrag van het gemiddeld maandloon (...) onder het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend (ligt)”*. Door louter te verwijzen naar de loonfiches die betrekking hebben op de periode van 4 juli 2016 tot en met 31 juli 2016 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 5) om daaruit af te leiden dat haar inkomsten *“thans ongeveer evenveel (zijn) als haar inkomsten in 2013”*, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, die rekening heeft gehouden met de ganse periode waarvan loonfiches werden neergelegd – en waarbij voor verschillende weken geen loonfiches werden neergelegd –, op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft vastgesteld dat *“(h)et bedrag van het gemiddeld maandloon (...) onder het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend (ligt)”*. De omstandigheid dat de verzoekster op een korte periode van vier weken gelijkaardige inkomsten had als in 2013, toen haar op basis van haar hoedanigheid als beschikker over voldoende bestaansmiddelen een verblijfsrecht werd erkend, doet hieraan geen afbreuk. Voor zover de verzoekster haar stelling nog tracht te staven aan de hand van een overzicht van haar jaarinkomsten voor het jaar 2016 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 4), wordt er op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster dit overzicht niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre de verzoekster zich hierop baseert om aan te tonen dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet stelt en dat haar verblijfsrecht bijgevolg niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42bis, § 1, van diezelfde wet, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwestieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. Het bij het verzoekschrift gevoegde overzicht kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Voorts stelt de verzoekster dat zij al vier jaar in België woont en nog nooit ten laste is gevallen van de sociale zekerheid, zodat het voor haar een raadsel is waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris meent dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat met de bestreden beslissing een einde aan haar verblijfsrecht werd gesteld omdat zij niet langer voldoet aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet bedoelde verblijfsvoorwaarden, en meer bepaald omdat haar gemiddelde maandloon niet voldoende blijkt te zijn om in haar bestaansmiddelen te voorzien en ontoereikend is om te voorkomen dat zij ten laste zou komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat haar verblijfsrecht beëindigd wordt omdat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel. Waar zij aanvoert dat het voor haar een raadsel is waarom de gemachtigde meent dat zij een onredelijke belasting kan vormen voor het sociale bijstandsstelsel, wordt er op gewezen dat zij niet betwist dat uit de door haar aan het bestuur voorgelegde inkomsten blijkt dat haar gemiddeld maandloon onder het bedrag van het leefloon ligt, wat overigens steun vindt in de stukken van het administratief dossier, en dat het niet is omdat men voorheen nooit ten laste is gevallen van het sociale bijstandsstelsel, dat het daarom ook kennelijk onredelijk is te stellen dat dergelijke inkomsten *“niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk”*.

Ten slotte voert de verzoekster aan dat geen rekening werd gehouden met de inkomsten van haar feitelijke partner, die via zijn relatie met haar een F-kaart heeft bekomen en met wie zij samenwoont. Er wordt evenwel nogmaals op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster de attesten van 21 juni 2016 en 7 februari 2017 van aansluiting van haar partner bij een sociaal verzekeringsfonds (zie stukkenbundel verzoekster, stukken 7 en 8) en de verklaring van de zaakvoerder van de vennootschap waarvoor de partner van de verzoekster werkt dat haar partner een maandelijkse vergoeding van € 1500 ontvangt (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 9), niettegenstaande haar bij een schrijven van 8 december 2016, haar betekend op 15 december 2016, werd gevraagd om nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende de huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar zij heden over beschikt, niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre de

verzoekster zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet stelt en dat haar verblijfsrecht bijgevolg niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42bis, § 1, van diezelfde wet, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwetsieve feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde attesten en verklaring kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Waar de verzoekster ten slotte nog verwijst naar het arrest nr. 60 723 van 29 april 2011 van de Raad (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 3), dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar in de thans bestreden beslissing, in tegenstelling tot de beslissing die heeft geleid tot het arrest waarnaar de verzoekster verwijst, nergens wordt gesteld dat rekening moet worden gehouden met het feit dat de betrokkene ondertussen een persoon is "*met gezinslast*". Aldus laat de verzoekster na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40, § 4, eerste lid, 2°, en 42bis, § 1, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van de artikelen 40, § 4, eerste lid, 2°, en 42bis, § 1, van de Vreemdelingenwet aangetoond.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN